

TEODOR ROTARU

Cl. a V-a, Școala nr. 2, Piatra-Neamț, Cenaclul Eurocultin
Premiul III, secțiunea „Proză – gimnaziști”

Ce palat modern!

Într-un ținut uitat de timp, un monarh, însetat de puterea mereu insuficientă, și-a deschis porțile palatului pentru supuși. Uluiți de o așa mărinimie, sfioșii curioși au trecut temători pragul.

Poate vă închipuiți că:

Candelabrele aurii împodobeau pereții palatului, holurile mari, care au primit ani de-a rândul miniștri, prim-miniștri, președinți, sufrageriile ce au găzduit pe mese întinse mâncăruri chinezești, gastronomie europeană și rețetele americane s-au lăsat admirate de ochii mirați ai supușilor.

Dormitoarele, care au găzduit cele mai mari personalități ale lumii, erau privite cu interes. Oare a fost și Socrate pe aici? Băile cu lapte în loc de apă, miresme care mai de care din India și Asia Centrală și pereții albi ca spuma laptelui, dulapurile cu haine de vază erau pline în așa măsură încât nici măcar marile hipermarketuri nu le-ar fi putut ține măcar pentru o secundă. Birouri din lemn de cireș, biblioteci surprinzătoare și încăperi în care s-au redactat cele mai de seamă tratate ale lumii, cărți din toate continentele, hărți cu fiecare țărișoară în parte, precum și harta generală a lumii dovedeau faptul că stăpânul locului avea o cultură atât de vastă încât o depășea pe cea a lui Voltaire.

Dar nu!?

NU!

Spre surprinderea tuturor, chiar și a cerșetorului de la poarta cetății: nu! Candelabrele nu erau aurii, ci pline de păianjeni, holurile erau goale și pline de mortar ca un oraș proaspăt bombardat, iar ici și colo se puteau vedea nu inscripții și „autografe” ale marilor oameni, ci dimpotrivă, „scrieri” pline de ură îndreptată asupra lor. În enormele sufragerii și în cuhniile încăpătoare nu era decât un singur fel de mâncare: carne de pasăre, care era pregătită parcă de un copil nevinovat de 3 ani. Dormitoarele, care trebuiau să fie largi în opinia multora, erau mai strâmte decât holul de pe casa scării. În plus, cred că Socrate ar fi considerat o adevărată locuință copacii din colțul străzii, în comparație cu dormitoarele de aici.

Nu cred că prin palat fuseseră vreodată băi cu lapte, pentru că nici măcar canalizare nu exista. „Miresmele îmbietoare” se rezumau la nevoile sălășluite cu atenție pe după fiecare gaură a toaletei, iar pereții, trecuți vădit de vremea zugrăvitului, înconjurau acest „peisaj”, care nu se mai găsește azi decât în WC-urile publice de la noi. Dulapurile cu uși dărăpănate adăposteau haine pe care chiar și second-handurile le vindeau la 1 ban kilogramul. Birourile din lemn de fag nu dovedeau ca cineva să fi redactat corespondența pe ele. Praful era așternut de câteva palme. Biblioteca era alcătuită doar din două cărți: *Biblia*, simbolul credinței (chiar are așa ceva!?) și *Cum poți să conduci oamenii folosindu-te de punctele lor slabe*.

Castelul din Pirinei

Dumnezeu nu e un sfânt

Biblia era ca nouă, în schimb, cea de-a doua carte abia își mai ținea foile legate una de alta.

Monarhul nostru, datorită studierii ultimei cărți, devenise de un egoism de neînviat, încât nici pe servitori nu-i lăsa măcar să ștergă praful. Nu putea suporta pe nimeni. Devenise un om bogat, superbogă, în goană după noi câștiguri.

Însă avea o față frumoasă, cu obrazul ca spuma laptelui (de aici venise poate vorba că pereții erau ca spuma laptelui, iar apa era înlocuită de lapte), sprâncenele-i negre și adânci inspirau puterea de pătrundere a blândeii sale inimi de femeie, fața nu era plină de farduri cum este năzuința oricărei tinere din ziua de azi, picioarele înalte și viguroase, dar nu prea dolofane, arătau că proteinele și vitaminele erau la loc de cinste în alimentația sa, părul blond era ca aurul pur din Alaska, colierul din jurul gâtului afișa portretul mamei sale preaiubite, mâinile delicate arătau că pianul poate oricând să-i găzduiască degetele pe clapele lui albe, oferindu-i: „fa”, „sol”, „la”, mult dorite.

Bunătatea sufletului ei era resimțită de lumea din jur, iar curățenia sufletului și limpezirea gândirii ademeneau orice bărbat.

După acest tur al castelului, care îi făcu să se mai îndoiască puțin de puterea stăpânului, sfioșii curioși se hotărâră să plece.

La ieșire, în dreptul ușii, cerneala proaspătă încă lucea pe foaia de hârtie pe care erau tipărite cuvintele: „Ofer față bună de meritat (măritat), vârsta: 26 de ani. Condiție: rezolvarea uneia sau a două probleme în Pascal, C sau C++. Mai multe detalii puteți afla chiar de la produs.

Majestatea Sa, Lordul de Revend”.

– Este foarte tentant! Și foarte simplu, dacă nu vom avea de calculat ceva peste puterile noastre.

– Da! Sunt de acord cu tine! Hei, tu, spuse întorcându-se spre al treilea, tu de ce nu comentezi nimic?

– Nu sunt vrednic de a mă amesteca în treburile dumneavoastră, domnilor!

A doua zi merseră trei dintre vizitatori la prințesă.

– Uitați! Voi trebuie în prima problemă să determinați suma cifrelor. Este de preferat să lucrați în C++.

Primul scrisese următorul program în C++:

```
„#include<iostream.h>
int main()
int s,r,n;
while(n>0){r=n%10;s=s+r;n--;}
cout<<n;}”
```

Al doilea, care nu era nici el mai priceput, făcu la fel, dar tot în C++, de teama „doamnei profesoare”.

În schimb, al treilea avu mai mulți sorți de izbândă:

```
„#include<iostream.h>
int main(){ int n,s,r;
cin>>b;
s=0
while (n>0){
r=r%10
s=s+r
n=n/10
}
cout<<n return 0;
}”
```

– Felicitări! îi spuse a doua zi fata mai frumoasă decât Ileana Cosânzeana. Ai folosit biblioteca stream, ai declarat numerele întregi, ai dat valori numerelor, l-ai citit pe *n*, ai inițializat *s* inițial, ai avut instrucțiunea *while* (cât timp), apoi l-ai aflat pe *s* și în final ai folosit *return 0* (apeși orice tastă și ieși din program). N-am mai văzut pe nimeni așa ca tine. De când aștept momentul acesta...

Proba de foc a fost depășită și răsplata nu s-a lăsat mult așteptată.

Vizitatorul a obținut mâna prințesei.

Au avut parte de o nuntă strălucitoare, plină de distracție și voie bună, pentru că EA și L-a găsit. Tot atunci se află și secretul palatului; până când cineva străin nu-i afla suma de ani pe care-l avea și care era afișată de el, rămânea urât și dărăpănat. Astfel Lordul de Revend își învinse setea de noi cuceriri, totul reveni la forma inițială.

Acum și-a dat seama care trebuie să fie adevăratele cuceriri: bunătatea, cinstea și mai ales iubirea față de semenii, despre care citise în *Biblie*. 🐦